

Ljubljanski ZVON

Leposloven in znanstven list.

Izdajatelj:

Janko Kersnik, Fr. Levce, Jos. Stritar, dr. Ivan Tavčar.

LETO III.

V LJUBLJANI, 1. JULIJA 1883.

ŠTEV. 7.

Stari Grad.

Balada.

Tam gori na strmih pečinah
Zapuščen mi dviga se grad;
Bršlín mu tovariš jedín je,
A sove so v njem gospodinje,
Gospod mu je pisani gad.

Že večkrat jaz stal sem na vrhu
O divnem razgledu zavzét . . .
A kadar v temine pa črne
Zidovje se staro zagrne,
Ne hodil bi gor za ves svet!

Na vasi zvon jedva naznani
Noči polovico na glas:
In sobe gradú razsvetlé se,
Vse v čarobnem blesku žaré se,
Dnij davnih povrne se kras.

S prijátelji v svetli dvorani
Grof blede za mizo sedí,
Sedí poleg njega devica,
Objemlje jo véla levica,
Desnica mu čašo drži.

„Ne boj se,“ tolaži grof devo,
„Ne boj se me, zalo deklè!
Oh, koj se ti duša privadi
Na mojem veselem tu gradi,
Glej, ljubi te moje srcé!“

In glasna zdravijca zaóri
Zdaj grofu od gostov mu vseh;
In divje druhál se grohoče,
Med njimi pa deva se joče,
Se joče in — sili jo sméh . . .

Hu! kdo pa tam doli pod gradom
Razsaja in kliče takó?
Orožje mu v rokah se svéti,
Nazáj pak jo hoče iméti —
Oj hčerko ujeto, mladó!

A kmalu potihne tam doli
Pred vrati ta kmetičev krik:
In v roci glavó krvavečo
Tam gori pred družbo šumečo
Pokorni prinese krvník . . .

In vaški petélin zapoje,
Da zóra pripelje že dan!
In máhoma blesk ves ugasne,
Prikazni izginejo jasne —
In grad je spet pust in temán.

Gorázd.

